

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **Z. Š.**
bytem X

zastoupen advokátkou Mgr. Rebekou Moťovskou Židuliakovou
sídlem Husovo náměstí 139, Ledec nad Sázavou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. 154219/2024/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2024, č. j. 154219/2024/KUSK, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21 404,10 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám žalobcovy zástupkyně Mgr. Rebečky Moťovské Židuliakové, advokátky.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podal Městskému úřadu Slaný žádost o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Tou žádal o poskytnutí konkrétního správního rozhodnutí ve věci přestupku, označeného číslem jednacím MUSLANY/30995/2023/ODSH/6/LN. Městský úřad Slaný (dále jen „povinný subjekt“) žádost odmítl rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024, č. j. MUSLANY/99514/2024/KT (dále jen „rozhodnutí povinného subjektu“).
2. Proti odmítnutí žádosti se žalobce odvolal. Žalovaný jeho odvolání zamítl v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.
3. Proti napadenému rozhodnutí brojí žalobce žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se, aby je soud zrušil.

Žaloba

4. Žalobce má za to, že obecně neexistuje zákonná překážka při poskytování správních rozhodnutí kvůli nutnosti ochrany osobnostních práv účastníků řízení. Osobní údaje mohou být chráněny vyloučením jejich poskytnutí. To předpokládá i § 15 odst. 3 informačního zákona. Není rozdíl mezi poskytováním správních rozhodnutí a rozhodnutí soudů, která jsou běžně zveřejňována. Části rozhodnutí neobsahující osobní údaje měly být poskytnuty. Není zde žádný zákonný důvod pro jejich odepření. Z výroku prvostupňového rozhodnutí se podává, že povinný subjekt odmítl celou žádost, ačkoli současně ve výroku uvedl, že nebudou poskytnuty údaje týkající se soukromí osoby. Výrok je neurčitý, neboť není zřejmé, jaké konkrétní informace povinný subjekt odmítl poskytnout. Jednoznačné není ani odůvodnění, neboť např. údaj o výši uložené pokuty nebo o právní kvalifikaci přestupku není důvod odmítnout. Žádost měla být odmítnuta jen částečně. Žádost se týkala rozhodnutí (právní věci), v níž měl hrát roli přístup účastníka řízení na tlumočení a obecně práva osob, které nemluví česky, při komunikaci se správním orgánem. K této otázce neexistuje judikatura. Zájem na seznámení se s rozhodovací praxí správních orgánů je tak zcela namístě.
5. Rozhodnutí jsou podle žalobce nepřezkoumatelná, protože se v nich neuvádí, zda povinný subjekt žádal dotčenou osobu o souhlas s poskytnutím osobních údajů. Žalobce nepochybně, že souhlas dotčené osoby mohl mít ve věci význam. Protože byla žádost odmítnuta třetí den po jejím podání, lze předpokládat, že povinný subjekt se nesnažil od dotčené osoby získat vyjádření.

Vyjádření k žalobě a replika

6. Podle žalovaného je výrok rozhodnutí povinného subjektu dostatečně určitý a obsahuje všechny zákonem vyžadované náležitosti. Je pravda, že poslední část souvětí výroku (podle které *nebudou poskytnuty údaje týkající se soukromí dotčené fyzické osoby a osobní údaje obsažené v žadateli požadovaném rozhodnutí*) patří spíše do odůvodnění rozhodnutí. Její začlenění do výroku nicméně nezpůsobuje jeho neurčitost nebo nezákonnost.

7. Ze zákona nevyplývá povinnost ověřit existenci souhlasu dotčené osoby. Povinný subjekt ani žalovaný tedy neměli povinnost tento souhlas aktivně získat. Nevyhledání dotčené osoby a nepožádání o její souhlas nepředstavuje nezákonný postup.
8. Rozhodnutí dostatečně rozvádí, proč vyžádané rozhodnutí nelze poskytnout, a to ani v anonymizované podobě. V této otázce se odkázal zejména na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce znal spisovou značku požadovaného rozhodnutí, nebylo možno vyloučit, že i po anonymizaci rozhodnutí by dokázal identifikovat dotčenou osobu.
9. Postup správních orgánů nezkrátil žalobce na jeho právech. Byť je rozhodnutí povinného subjektu stručnější, je z něj zřejmé, proč požadovanou informaci odmítl poskytnout. Správní orgány vycházely z dostatečně zjištěného skutkového stavu.
10. Žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
11. V replice žalobce zopakoval, že z výroku rozhodnutí povinného subjektu není jasné, v jakém rozsahu povinný subjekt žádost odmítl. Výrok je formulován tak, že bylo odmítnuto poskytnutí jen některých údajů, aniž by bylo upřesněno kterých. Následný postup přitom naznačuje, že úmyslem povinného subjektu bylo odmítnout žádost jako celek. Tento rozpor vede k nesrozumitelnosti výroku.
12. Pokud žalovaný argumentuje absencí souhlasu dotčené osoby, je nutné, aby v odůvodnění vyjasnil, zda dotčenou osobu kontaktoval. Na str. 3 až 5 napadeného rozhodnutí jsou uvedeny pouze obecné úvahy o ochraně soukromí a o nařízení (EU) 2016/679 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volném pohybu těchto údajů (nařízení GDPR). Z odůvodnění nelze zjistit, proč povinný subjekt odmítl poskytnout rozhodnutí po vyloučení osobních údajů dotčené osoby. I při existenci důvodných obav, že je žalobci známa totožnost dotčené osoby, mu mohly být poskytnuty alespoň části rozhodnutí obsahující úvahy a právní úsudky. Tvrzení o znalosti totožnosti dotčené osoby navíc dle žalobce odůvodňuje postup spočívající v jejím kontaktování povinným subjektem, k čemuž zjevně nedošlo. Ani důvody, které uvádí žalovaný ve vyjádření, neodůvodňují odepření informace jako celku.

Posouzení žaloby soudem

Splnění podmínek řízení

13. Soud ověřil, že žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná po vyčerpání opravných prostředků. Žaloba má všechny zákonem požadované formální náležitosti. Soud ji proto věcně projednal. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a přezkoumal je v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Dokazování soud neprováděl. Veškeré skutečnosti podstatné pro rozhodnutí ve věci soud zjistil ze správního spisu, kterým se dokazování neprovádí (rozsudek NSS z 10. 2. 2021, č. j. 10 As 335/2020-36, bod 12 a další tam uvedená judikatura).
14. Žaloba je důvodná.

K výroku rozhodnutí povinného subjektu

15. Soud se nejprve zabýval námitkou neurčitosti, resp. nezákonnosti výroku rozhodnutí povinného subjektu, které bylo potvrzeno napadeným rozhodnutím.

16. Při posouzení této námitky soud vycházel z judikatury NSS (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 11. 1. 2012, č. j. 3 Ads 96/2011-118, ze dne 28. 11. 2007, č. j. 7 As 7/2007-63, a ze dne 23. 2. 2005, č. j. 3 Ads 21/2004-55) a § 68 odst. 2 správního řádu, neboť informační zákon přesně nevymezuje náležitosti výroku rozhodnutí v řízení o žádosti o informace.
17. Podle § 68 odst. 2 věty první správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu.
18. Výrok rozhodnutí je tedy konstitutivní, esenciální, a proto nepominutelnou součástí správního rozhodnutí, neboť v něm správní orgán formuluje svůj závazný názor v projednávané věci. Právě výrok rozhodnutí náležitě vyjadřuje, jakým způsobem příslušný správní orgán rozhodl o předmětu řízení. Výrok rozhodnutí tak musí být jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze ten, na rozdíl od ostatních částí správního aktu, jako je označení orgánu, který rozhodl, návětí, odůvodnění a poučení, v sobě nese autoritativní úpravu práv a povinností.
19. Ve vztahu k informačnímu zákonu je pak výrok rozhodnutí o odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 uvedeného zákona dostatečně určitý, jestliže jsou z něj přesně identifikovatelné informace, u nichž dochází k jejich znepřístupnění. Informace, které žadatel požaduje po povinném subjektu, totiž tvoří právě předmět daného řízení. Výrok rozhodnutí povinného subjektu ve věci o částečném odmítnutí žádosti poté musí odpovídat tomu, jak žadatel formuloval svou žádost o poskytnutí informací, a musí z něj být seznatelné, jaká konkrétní požadovaná informace se žadateli znepřístupnila (srov. rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 15 A 253/2017-36, a ze dne 23. 5. 2018, č. j. 15 A 17/2016-55).
20. V rozsudku ze dne 26. 11. 2014, č. j. 47 A 36/2012-57, zdejší soud konstatoval, že „[o]dmítá-li povinný subjekt poskytnout informace (§ 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím), je třeba v rozhodnutí odmítavý výrok formulovat tak, aby adresát rozhodnutí mohl poznat povahu informací, jejichž poskytnutí se odmítá. Důvodem je ochrana adresáta, který k posouzení zákonnosti odmítnutí poskytnutí informace potřebuje znát povahu údajů či údaje, který nebyl poskytnut. Uvedené platí i v případě částečného odmítnutí žádosti o informace.“ (srov. též rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2020, č. j. 10 A 100/2019-41). Poukázat je možno také na komentářovou literaturu, podle které je nutné „[p]ozornost věnovat formulaci samotného výroku rozhodnutí, který by měl odkazovat na příslušné ustanovení, podle něhož bylo rozhodováno (zpravidla § 15 odst. 1 ve spojení s příslušným důvodem nebo důvody pro odmítnutí žádosti dle § 7 až § 11), a dále identifikaci žádosti, resp. těch jejích částí, u nichž dochází k jejímu odmítnutí.“ (viz Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář., 1. vydání, Praha: C. H. Beck, 2016, k § 15).
21. V nyní posuzované věci povinný subjekt ve výroku rozhodnutí uvedl, že žádost se podle § 15 odst. 1 InfZ odmítá tak, že „nebudou poskytnuty údaje týkající se soukromí dotčené fyzické osoby a osobní údaje obsažené v žadateli požadovaném rozhodnutí (...)“. Na jednu stranu tedy výrok říká, že se žádost odmítá. Neobsahuje přitom v žádné podobě slovo „částečně“ ani jeho synonymum, z čehož lze dovodit, že povinný subjekt odmítl žádost jako celek. Na druhou stranu výrok dodává, že se žádost odmítá tak, že nebudou poskytnuty neurčité vymezené údaje obsažené v požadovaném rozhodnutí. Neposkytnutí určitých informací obsažených ve vyžádaném dokumentu, by naopak svědčilo o tom, že povinný subjekt odmítl

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žádost pouze částečně, nikoli jako celek. V tomto ohledu je tedy nutno žalobci přisvědčit, že výrok je vnitřně rozporný, resp. neurčitý. Naopak se soud neztotožňuje se závěrem žalovaného, že výrok rozhodnutí povinného subjektu je dostatečně určitý a zcela odpovídá zákonu.

22. Nicméně daná vada nemá vliv na zákonnost napadeného, potažmo prvostupňového rozhodnutí (§ 75 odst. 3 s. ř. s.). Jak uvádí sám žalobce v žalobě, „*nehledě na nepřesnou formulaci výroku je však zřejmé, že povinný subjekt tímto výrokem mínil odmítnout žádost žalobce v celém rozsahu*“. I přes popsanou neurčitost výroku je ze skutečnosti, že povinný subjekt neposkytl žalobci požadované rozhodnutí v žádné podobě (žalobci nebyla poskytnuta ani anonymizovaná kopie rozhodnutí), i odůvodnění obou rozhodnutí zřejmé, v jakém rozsahu je žádost odmítnuta – v celém. Výrok takto interpretoval i sám žalobce, a to jak v odvolání (kde zmiňuje „odmítnutí žádosti“), tak v žalobě. Žalobce i přes nepřesnou formulaci výroku dokázal správně určit rozsah odmítnutí žádosti. Jeho právo na případnou obranu proti neposkytnutí informací tak nebylo v konečném důsledku nepřesnou formulací výroku zkráceno (viz rozsudek zdejšího soudu č. j. 47 A 36/2012-57).

23. Námitka je nedůvodná.

Omezení práva na informace a poskytování správních rozhodnutí

24. V posuzované věci jde o žalobcovu právo na informace, omezení tohoto práva a jeho kolizi s právem dotčené osoby (přestupce, kterého se týká vyžádané rozhodnutí) na ochranu osobních údajů a soukromí.
25. V otázce omezování základních práv stojí obecně judikatura Ústavního soudu na zásadě, že rozsah omezení je třeba vykládat restriktivně. Tato zásada odpovídá čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Při střetu dvou nikoliv absolutních základních práv je třeba vycházet z principu proporcionality jejich omezení, od kterého se odvíjí, které základní právo dostane v daném individuálním případě „přednost“. Právo na informace je jedním ze základních práv, jeho omezení sice je možné, ovšem s ohledem na výše uvedené je nutno je vykládat restriktivně.
26. Povinný subjekt v nynější věci odmítl žalobcovu žádost o informace kvůli ochraně osobnosti a osobních údajů účastníka přestupkového řízení. Stalo se tak s odvoláním na § 8a odst. 1 informačního zákona, podle kterého povinný subjekt poskytne informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
27. NSS dospěl již v minulosti k závěru, že neposkytnout kopii rozhodnutí o přestupku jen s odvoláním na ochranu osobních údajů je zcela nedůvodným a neproporcionálním omezením práva na informace (srov. rozsudek ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). Naopak, při jakémkoliv omezení přístupu k informacím je nutno respektovat § 12 informačního zákona. Z něj vyplývá, že důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže vést k odepření poskytnutí kopie celé této listiny, ale pouze k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Judikatura stojí na názoru, že rozsah omezení základních práv a svobod je třeba vykládat restriktivně. A ústavně zaručené právo na informace není z tohoto pravidla výjimkou (srov. rozsudky NSS ze dne 14. 1. 2004, č. j. 7 A 3/2002-46, a ze dne 28. 3. 2008, č. j. 3 As 13/2007-75).

28. Povinný subjekt konstatoval, že požadované rozhodnutí je rozhodnutím o přestupku fyzické osoby (dotčené osoby) podle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Jsou v něm tedy obsaženy informace, které se týkají soukromí dotčené osoby a jejich osobních údajů. Informace o okolnostech a právní kvalifikaci přestupku a o výši uložené pokuty nelze bez svolení dotčené osoby poskytnout. Vzhledem k tomu, že povinný subjekt nemá od dotčené osoby souhlas s poskytnutím informací o jejím soukromí, ani souhlas s předáním jejich osobních údajů jiné osobě a není splněna ani žádná z dalších podmínek stanovených v čl. 6 nařízení GDPR pro zákonné zpřístupnění těchto údajů, povinný subjekt požadované rozhodnutí žalobci neposkytl. Žalovaný tento postup v napadeném rozhodnutí potvrdil a doplnil, že žalobce svou žádost o informace nijak nezduvodnil, není tedy zřejmé, čím by mělo zpřístupnění požadovaného dokumentu přispět ke kontrole veřejné správy. Žalobce se dotazuje na informace ke konkrétní spisové značce. Je tedy vyloučeno, že si informaci získanou poskytnutím požadovaného rozhodnutí nespojí s konkrétní fyzickou osobou, neboť je zjevně obeznámen s okolnostmi vydaného rozhodnutí a lze předpokládat, že i s osobou přestupce.
29. Soud se s argumentací správních orgánů neztotožňuje. Obsahovalo-li žalobcem požadované rozhodnutí o přestupku podle názoru správních orgánů osobní údaje, bylo jejich povinností, nejsou-li jiné (důvodné) zákonné důvody k odepření informací, tento dokument poskytnout se znečitelněnými osobními údaji. Až tehdy, kdy by ani proces anonymizace nezajistil dostatečnou ochranu soukromí dotčené osoby a tato skutečnost by byla podložena více než úvahou o spojení osob v důsledku znalosti spisové značky požadovaného rozhodnutí, by bylo možné uvažovat o omezení poskytnutí požadované informace.
30. Nicméně i za této situace nelze žádost o informace automaticky odmítnout. Jde pouze o signál, že právo na informace se zde může dostávat do kolize s jiným ústavně zaručeným právem. Na řadu pak přichází postup podle § 12 informačního zákona, z něhož vyplývá, že případný důvod pro odepření poskytnutí pouze některých údajů uvedených na požadované listině nemůže být důvodem k odepření poskytnutí kopie celé listiny, ale pouze důvodem k vyloučení právě těch údajů, na něž se zákonná výjimka z poskytování informací vztahuje. Pokud tedy taková listina obsahuje například osobní údaje ve smyslu GDPR, je povinností správního orgánu, nejsou-li jiné zákonné důvody k jejímu odepření (v napadeném rozhodnutí uvedeny nebyly, neboť za takový důvod podle soudu rozhodně nelze považovat žalovaným tvrzenou skutečnost, že žalobce znal spisovou značku požadovaného rozhodnutí, nebo že neuvedl konkrétní důvod, proč informaci požaduje), kopii takové listiny žadateli poskytnout, ovšem v anonymizované podobě, tedy v podobě, kde budou na listině uvedené osobní údaje znečitelněny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2014, č. j. 7 As 64/2013-49). Podle § 15 odst. 3 informačního zákona má být kopie poskytnuta po vyloučení zmíněných údajů, přičemž povinný subjekt nemusí vydat rozhodnutí o odmítnutí žádosti, a to ani o částečném. Postup podle § 12 informačního zákona je nutno adekvátně odůvodnit a při jeho provedení zohlednit konkrétní skutkové okolnosti jednotlivého případu. V úvahu před případným odepřením poskytnutí informace přicházel i takový postup, kdy by se žalovaný (či povinný subjekt) dotázal dotčené osoby (zde účastníka řízení o přestupku), zda s poskytnutím svých osobních údajů třetí osobě souhlasí (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 9. 2020, č. j. 10 A 110/2018-29).
31. Žalovaný se mylí v tom, že zákon neukládá povinnost aktivně zjišťovat existenci souhlasu dotčené osoby. Pokud povinný subjekt dojde k závěru, že informaci nelze poskytnout z důvodu ochrany osobních údajů, musí vyhodnotit, jestli konkrétní okolnosti neodůvodňují Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

domněnku, že by mohl být udělen souhlas. Toto s odkazem na názory doktríny dovodil z § 12 věty poslední informačního zákona Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 23. 9. 2020, č. j. 10 A 110/2018-29.

32. Zmíněné ustanovení informačního zákona stanoví, že „[v] *odůvodněných případech* povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá“. Toto ověření se vztahuje k případům, kdy je dán důvod odepření, který může být „prolomen“ souhlasem toho, jehož zájmy má chránit. O takový případ jde například u ochrany obchodního tajemství nebo ochrany osobních údajů. Za „odůvodněné případy“ pak lze považovat i situace, kdy existují konkrétní okolnosti, ze kterých lze pravděpodobnost udělení souhlasu vyvozovat, například pokud by poskytnutí informace mohlo být ve prospěch chráněné osoby.
33. Žalovaný i povinný subjekt měli s ohledem na svůj závěr, že žádost je nutné zamítnout kvůli ochraně osobních údajů, posoudit, zda neexistují konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možné udělení souhlasu vyvozovat. Ze správního spisu vyplývá, že žádost byla u povinného subjektu podána dne 4. 11. 2024 a hned následující den, tzn. 5. 11. 2024, byla tato žádost jako celek odmítnuta. Prostor pro vyjádření dotčené osoby tak fakticky neexistoval. Ze správního spisu navíc nevyplývá, že by se povinný subjekt či žalovaný touto otázkou jakkoliv zabývali. Na základě výše uvedeného povinný subjekt i žalovaný v řízení pochybili, pokud se nijak nezabývali možností udělení souhlasu dotčenou osobou a omezili se na pouhé konstatování, že souhlas nemají.
34. Zdůvodnění odmítnutí informací podle § 8a odst. 1 informačního zákona tak považuje soud za nedostatečné, tedy nepřezkoumatelné. Správní úvaha vedoucí k odmítnutí poskytnutí požadovaných informací by měla být vztažena vždy ke každé jednotlivé požadované informaci samostatně, což se v posuzovaném případě nestalo. Správní orgány ani náznakem nezhodnotily, zda a v jaké míře obsahuje požadovaná informace osobní údaje. Napadené rozhodnutí tak nesplňuje požadavky kladené na správní rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť žalovaný nedostatečně zdůvodnil důvod odmítnutí poskytnutí informací. Žalovaný proto musí znovu na základě podložených a relevantních úvah posoudit, zda anonymizace rozhodnutí nepostačuje k ochraně práv účastníka přestupkového řízení, a dále, zda poskytnutí těchto anonymizovaných informací skutečně negativně zasáhne do základních práv účastníka přestupkového řízení (např. i vzhledem ke vztahu, který by mohl být v mezidobí prokázán mezi žalobcem a účastníkem přestupkového řízení).
35. Pokud existují jiné důvody pro odmítnutí žádosti jako celku, má být odmítnuta na základě těchto důvodů. Ty mají být uvedeny ve výroku rozhodnutí o odmítnutí žádosti a náležitě odůvodněny. Povinný subjekt ani žalovaný ve svých rozhodnutích jiný důvod pro odmítnutí nezmiňují, a to ani v odůvodněních jako alternativu, kterou se zabývali a nakonec ji nevyužili. Jediným důvodem pro odmítnutí poskytnutí celého rozhodnutí má být přítomnost osobních údajů a údajů týkajících se soukromí dotčené osoby.
36. Mezi informace týkající se soukromí dotčené osoby podle povinného subjektu spadají též právní kvalifikace přestupku, výše uložené pokuty a okolnosti spáchání přestupku, a to bez dalšího. Na základě tohoto názoru pak povinný subjekt žádost odmítl jako celek. Soud zdůrazňuje, že tyto informace bez dalšího nelze označit za týkající se soukromí dotčené osoby. Čistě z právní kvalifikace, obecných okolností spáchání přestupku ani z výše uložené pokuty v naprosté většině případů nevyplývá žádná informace umožňující identifikaci přestupce, nejsou-li přiřaditelné výlučně ke konkrétní osobě (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2019, č. j. 43 A 75/2018-43).

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

37. Nemožnost poskytnutí anonymizované verze rozhodnutí dovozuje žalovaný jak z právních předpisů, tak z „metodického doporučení odboru dozoru kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra“ a z faktu, že žalobce „zná konkrétní spisovou značku rozhodnutí“. Podle žalovaného je proto „zcela vyloučeno“, že by si žalobce vyžádané rozhodnutí nespojil s konkrétní fyzickou osobou. Toto vyvozuje ze závěru, že je zřejmé, že si žalobce konkrétní spisovou značku nezvolil náhodně. Z toho má vyplývat, že je žalobce obeznámen s okolnostmi rozhodnutí a pravděpodobně též s dotčenou osobou.
38. Otázkou, jak naložit s žádostí o informace, pokud je žadateli známa osoba, které se požadované informace týkají, se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 28. 3. 2024, č. j. 10 A 131/2023-53, v němž dospěl k závěru, že povinný subjekt nemůže podle § 8a informačního zákona bez dalšího odmítnout žádost o poskytnutí informací proto, že je žadateli známa osoba, které se požadované informace týkají (např. pokud žadatel tuto dotčenou osobu označil v žádosti jménem). Vždy je zapotřebí zkoumat konkrétní okolnosti případu a případně mezi sebou poměřit žadatelovo právo na informace a právo dotčené osoby na ochranu osobnosti. V otázce osobních údajů je v tomto kontextu třeba upřednostnit objektivní pohled před tím subjektivním (tedy z pohledu žadatele). Opačný závěr by byl značně nepraktický, jelikož pokud by při rozhodování o žádosti o informace měla být relevantní osoba žadatele a míra její informovanosti, mohlo by to ohledně jedné informace znamenat rozdílná rozhodnutí. Takový stav by s ohledem na zveřejňování poskytnutých informací podle § 5 odst. 3 informačního zákona a skutečnost, že „nevyhovující“ žadatel by zkrátka pověřil jinou osobu podáním žádosti o informaci, přičemž tuto může podat v zásadě kdokoli, příliš nedával smysl. Nadstandardní znalosti žadatele ohledně požadované informace tedy nejsou rozhodné (rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2021, č. j. 57 A 23/2021-41, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2023, č. j. 14 A 10/2021-40).
39. Z uvedeného vyplývá, že samotný fakt, že je žadateli známa osoba, které se požadované informace týkají, není důvodem pro odmítnutí žádosti. Pokud není znalost identity osoby, které se informace týkají, důvodem pro odmítnutí celé žádosti, tím spíše jím nemůže být pouhá znalost čísla jednacího vyžádaného rozhodnutí.
40. Tvzení žalovaného, že lze předpokládat, že je žalobce seznámen s dotčenou osobou, nadto považuje soud za čistě spekulativní. Číslo jednací je v tomto případě identifikátorem konkrétního dokumentu, o dotčené osobě přímo z něj nic nevyplývá. Ve správním spise není uvedena jediná skutečnost, která by nasvědčovala domněnce, že žalobce opravdu zná totožnost dotčené osoby nebo by si mohl s její osobou spojit anonymizované rozhodnutí. Ani ve vyjádření k žalobě není uveden žádný konkrétní důvod, ze kterého by taková domněnka mohla vyplývat.
41. I kdyby byl žalobce skutečně (blíže) obeznámen s osobou přestupce či s okolnostmi vyžádaného rozhodnutí, nebylo by to bez dalšího důvodem pro odmítnutí celé žádosti. V takovém případě by bylo nutné zkoumat konkrétní okolnosti případu a případně poměřit právo žalobce na informace s právem dotčené osoby na ochranu osobnosti.
42. Námitka žalobce, že obě rozhodnutí jsou nezákonná, jelikož povinný subjekt a žalovaný bez právního důvodu odmítli poskytnout části rozhodnutí neobsahující osobní údaje dotčené osoby, je důvodná. Současné správní orgány v odůvodnění vůbec nevysvětlily, jaké konkrétní osobní údaje požadované rozhodnutí obsahuje, a v jakém rozsahu tedy není možné informaci poskytnout. Neuvedly žádnou úvahu stran toho, zda by bylo možno
- Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

požadované rozhodnutí poskytnout v anonymizované podobě, nezjišťovali případný souhlas dotčené osoby s poskytnutím osobních údajů a nezabývali se ani případnými dalšími důvody pro neposkytnutí informace.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

43. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu. Soud současně nezrušil prvostupňové rozhodnutí, neboť zjištěné vady lze odstranit i v rámci řízení odvolacího. V dalším řízení žalovaný znovu posoudí možnost poskytnutí informací požadovaných žádostí, a v případě, kdy opětovně rozhodne o neposkytnutí informací, je povinen své rozhodnutí řádně odůvodnit. V případě, že dospěje k závěru, že požadovaný dokument obsahuje osobní údaje, pro které je nelze poskytnout, je povinen zhodnotit, zda je omezení práva na informace v daném případě legitimní (test proporcionality).
44. Soud také zvažoval, zda je možno v dané věci uložit povinnému subjektu informační příkaz podle § 16 odst. 6 informačního zákona. Podmínky pro tento postup však v dané věci nebyly splněny. V první řadě proto, že soud může podle tohoto ustanovení postupovat pouze tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (rozsudek NSS ze dne 37. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, č. 464/2007 Sb. NSS). Tak tomu ale v projednávané věci není. Současně soud neměl k dispozici požadované rozhodnutí – to není součástí předloženého správního spisu. Neví proto, jakého konkrétního přestupkového jednání se týká a kdo je jeho adresátem (a tedy dotčenou osobou – proto soud ani tuto osobu nevyzýval, zda hodlá uplatňovat v tomto řízení práva osoby zúčastněné), resp. jaké konkrétní osobní údaje dané rozhodnutí obsahuje. Nemohl tak sám ověřit, zda neexistuje jiný důvod pro odmítnutí žádosti, případně v jakém konkrétním rozsahu je nutno požadované rozhodnutí anonymizovat tak, aby jej bylo možno v souladu s § 12 a § 15 odst. 3 informačního zákona poskytnout. Posouzení těchto otázek tak bude úkolem žalovaného v dalším řízení.
45. Dle § 60 odst. 1 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem. Ve věci měl plný úspěch žalobce, a proto má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému. Náklady vynaložené v řízení před soudem tvoří zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a dále odměna za zastupování podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající ve třech úkonech právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby a repliky) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 4 620 Kč/úkon, tj. celkem 13 860 Kč, a třech režijních paušálech dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu ve výši 450 Kč/úkon, tj. celkem 1 350 Kč. Žalobcová zástupkyně je plátkyní daně z přidané hodnoty, proto podle § 57 odst. 2 k nákladům řízení rovněž patří částka, která odpovídá příslušné sazbě daně vypočtená z odměny za zastupování a náhrad, tedy 21 % z částky 15 210 Kč, tj. 3 194,10 Kč. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 21 404,10 Kč je žalovaný povinen uhradit k rukám žalobcovy zástupkyně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz

Praha 26. června 2025

Lenka Bursíková v. r.
předsedkyně senátu